

[Gottschaick-Hansen.]

en fængselsstraf, fordi pågældende er egnet til straf.

Dér vil jeg gerne have lov til at sige, at når man har disse strafbestemmelser, synes jeg også, man må respektere dem, ikke ud fra en primitiv hævnfølelse, men simpelt hen fordi straffen i sig selv er en idé. Hvis mennesket er egnet til straf, så må det også vide, at der er en straf, og så må jeg sige til den højtærede justitsminister, at så kan jeg ikke tiltræde den lovsang, der bølgede den højtærede minister imøde med hensyn til det foreliggende lovforslag, for så nærer jeg megen bekymring for og føler megen uvished om, hvorvidt det er rigtigt at lempe straffeloven ved at gøre prøveløsladelse mulig, når 4 måneder er forløbet mod nu 9. Man kunne jo føre tanken videre og sige, som det ærede medlem hr. Thestrup gjorde det: ja men hvad skal vi så med fængslerne til sidst? Og både det ærede medlem hr. Thestrup og det ærede medlem hr. Poul Dam gav jo i meget alvorlige vendinger udtryk for deres bekymring for den tendens, der her ligger i lovforslaget.

Det er da helt klart, at vi må gøre alt for at hjælpe de stakkels mennesker, der er blevet lovovertrædere. Vi må gøre alt, hvad vi magter, evner og formår for at søge at føre dem tilbage til samfundet, og det skal i så henseende heller ikke skorte på min velvilje. Men når vi har en straffelov, og når man finder lovovertræderne strafegnede, så synes jeg man forfladiger, udvander og udhuler selve straffeloven ved at lempe så her og så dér, og i det foreliggende tilfælde altså ved at pege på den mulighed, at man kan sende de straffede hjem tidligere på besøg eller udearbejde. Så er der jo kun en nuance, så er der jo kun et ganske begrænset skel til, at vi lige så godt kan idømme betingede straffe; så er det altså noget i luften frit svævende, så er det ikke en realitet.

Der er jo i alt dette — hvor vi taler så meget om de mennesker, og jeg synes, det er stakkels mennesker, de, der bliver forbrydere — også den anden part i sagen. Nu tænker jeg ganske særligt på ofrene for voldsmænd og voldtægtsforbrydere; i visse tilfælde er forbrydelsen begået over for mindreårige. Samfundet har, synes jeg, også et ansvar for denne part. Det er beskræmmende og meget sørgeligt at konsta-

tere, at uforholdsmæssigt mange recidiverer, også når de bliver prøveløsladt. Den højtærede minister ved lige så vel som jeg, at der kan for de seneste 10 eller 15 år fremvises det ene eksempel efter det andet på, at folk, der har begået meget voldsomme lovovertrædelser, selv mord, er blevet løsladt og prøveløsladt og har gentaget tilsvarende forbrydelser. Jeg mindes fra de sidste få år 3 eller 4 eksempler på en sådan forfærdelig tragedie. Det kan undertiden være svært for os lægfolk helt at forstå den moderne kriminologi. Jeg forstår så inderlig godt at respektere den gode vilje til at hjælpe de ulykkelige fanger, og jeg vil gerne bruge ganske seriøst denne vending, men vi lægfolk må også have lov til at se på den beskyttelse, man har, så længe fangen i det mindste er lukket inde. Jeg ved godt, at det er begrænset, hvor mange man kan have inde for tid og evighed, men dette, at man prøveløslader dem og de så foretager lignende lovovertrædelser, synes jeg nok kan give anledning til eftertanke, og det kan der, som jeg allerede har sagt, fremvises adskillige eksempler på.

Jeg kan derfor ikke med glæde se på den udvikling, som dette lovforslag er udtryk for. Jeg kan ikke se rettere, end at man gør det lettere for forbryderen, fordi han tænker: åh ja, det hele varer jo ikke så længe, du kommer formentlig hurtigt ud. Jeg ved meget vel, at der tages individuelle hensyn, det er jeg fuldt klar over. Det vil den højtærede minister sikkert også sige til mig, men de er jo desværre mange gange så slet underbygget, at man konstaterer de sørgelige resultater, som vi kan fremvise eksempler på.

Jeg tror, at straffen har en gavnlig præventiv betydning. Jeg tror, den giver sig udtryk i en vis angst hos de mennesker, der muligvis ville begå en forbrydelse; men hvis det bliver let og billigt, hvis de kommer nemt uden om straffen, så vil den ikke være den advarsel, det memento, den skrift på væggen; så kan de sige: ja, ja det går jo, enten får du betinget straf, eller du bliver meget hurtigt prøveløsladt. Jeg synes, at vi, og det gælder for resten hele mentaliteten i tiden, skal tænke lidt over begrebet ansvar, vi skal også placere dette, og vi skal også stå til regnskab. Det er